

OVERDENKING

2014: BOUWEN MET VERTROUWEN

“Het is de God van de hemel die ons doet slagen. Wij, zijn dienaren, beginnen met de herbouw” (Nehemia 2:20)

Bij het zien van Jeruzalems muren spreekt Nehemia deze woorden: Woorden van geloof en voornemen tot bouwen. Woorden om aan het begin van het jaar tot de onze te maken.

Het was er dan toch van gekomen. Stad en tempel verwoest. Het volk weggevoerd. Ook Nehemia. Hij is schenker aan het koninklijk hof. Op een dag informeert hij naar de situatie van Jeruzalem. Het valt ronduit tegen: de muur verscheurd en de poorten met vuur verbrand. Hij is in diepe rouw gedompeld om dit gegeven. Hij belijdt voor God de schuld aan deze verwoesting. Vastend en biddend legt hij de nood in de handen van de Heere. Maar het blijft aan hem knagen. De vraag kan niet uitblijven: waarom kijk je zo somber? En als hij het verdriet over Jeruzalem kenbaar maakt, komt de vraag: wat is dan je wens? Dan komt er een klein opvallend zinnetje. Ik bad tot de God van de hemel.

Zucht

Het zal een kort gebed, misschien maar een zucht zijn geweest, refererend aan een langer gebed in de stilte tot God opgezonden. Dat is nu een biddend leven. En het gebed wordt verhoord. De koning laat hem gaan om Jeruzalem met eigen ogen te zien. Hij overtuigt zich en het valt niet mee. Tegen de weinige mannen die bij hem zijn zegt hij: u ziet de ellende. Jeruzalem verwoest. De poorten zijn met vuur verbrand. Kom op, laten we Jeruzalems muren herbouwen. Zoals altijd het geval is, zo ook hier: de tegenwerking blijft niet uit. Bespottung en verachting zijn hun deel. Wat maken jullie nou toch? Dan komt - noem het maar de belijdenis - de tekst over de lippen van Nehemia: ‘Het is de God van de hemel die ons doet slagen. Wij, zijn dienaren, beginnen met de herbouw.’ Wat een getuigenis. Ondanks uitzichtloosheid, vertrouwen op God.

Beloofd

In onze tijd weten velen te klagen over situatie in ons land en in het bijzonder in de kerk. Maar is er ook nog het vertrouwen op God? Hij zal de herbouw doen gelukken! En wij? Wij zullen ons opmaken en bouwen! Of hebben we het allang opgegeven?

Dat brengt tot een heel persoonlijke vraag: geloof ik nog dat God het zal doen gelukken? In de kerk? Maar ook in eigen leven? De puinhoop van het leven kan door Hem veranderd worden. Hij heeft dat zelfs beloofd. ‘Ik ben met u al de dagen.’ Opvallend is namelijk dat Nehemia pleit op de beloften van God. Dat staat in hoofdstuk 1. Als de schuld beleden is, doet Nehemia ook een beroep op de beloften van God. Zo mag ook het komende jaar ons gebedsleven zijn. En dat mag vertrouwen geven. Voortdurend ons beroepen op de beloften van God, die vast en zeker zijn.

Ontspanning

Na het uitspreken van het vertrouwen begint Nehemia aan het onbegonnen werk. Zo kunnen we ook wel eens in de gemeente bezig zijn. Het lijkt allemaal zo onbegonnen werk. Alsof het voortdurend bij de handen afbreekt. Ambtswerk, jeugdwerk, leidinggeven en allerlei werk, waarvan geldt: Het is de God van de hemel die ons doet slagen. En wij? Opmaken en bouwen. Daar kan niemand bij gemist worden. Alle handen zijn nodig. Daarom: eerst de handen vouwen en ze dan uit de mouwen steken. Tegelijkertijd geeft dit ook een stuk ontspanning voor het komende jaar. Hij staat er garant voor dat het zal gelukken.

Tegenstand

Nehemia's woorden van vertrouwen zijn gericht tot tegenstanders. Bij het dienen in het Koninkrijk is er tegenstand van satan. En hij kan er helaas voor zorgen dat je je zo klein voelt dat je niet meer durft te bouwen. Daarom dit woord van bemoediging en de oproep tot bouwen op het fundament. Dat is niets minder dan het offer van Christus. Hij gekruisigd voor mijn zonden. Het fundament is goed. En de Almachtige Zelf volvoert Zijn bouwplan. Is het niet geweldig om zo ontspannen in Zijn dienst te mogen bouwen?

Bijbellezing: Nehemia 2

*God is getrouw, zijn plannen falen niet,
Hij kiest de zijnen uit, Hij roept die allen.
Die 't heden kent, de toekomst overziet,
laat van zijn woorden geen ter aarde vallen;
en 't werk der eeuwen, dat zijn Geest omspant,
volvoert zijn hand. (Gezang 304 vers 1)*

R.H. Hekman